

SUSANNA
BAILEYOVÁ

Vydří měsíc

FRAGMENT

Vydří měsíc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Susanna Baileyová
Vydří měsíc– e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Vydří měsíc

SUSANNA BAILEYOVÁ

FRAGMENT

*Pro mé vlastní úžasné ,ostrovany‘ –
mé děti Ali, Joea, Joshe, Emmu-Marii a Oliho.
Posílám moře lásky.*

Copyright © Susanna Bailey 2020
Translation © Martina Mutlová, 2024
Translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd.

ISBN tištěné verze 978-80-253-7020-9
ISBN e-knihy 978-80-253-7028-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-253-7032-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePUB)
ISBN e-knihy 978-80-253-7033-9 (1. zveřejnění, 2024) (MOBI)

První kapitola

Když jsme dorazili na ostrov, bylo léto, avšak teplé počasí zůstalo na pevnině. Tady je ve vzduchu cítit chlad. Takový, který člověkem projede, když se má něco stát. Něco špatného. *Je tu modrá obloha* – taková, jakou by namalovalo dítě, ale bez žlutého sluníčka v rohu. Pokud se slunce vůbec ukáže, je bledé a nesmělé. Jako by tu *taky* nechtělo být.

Trochu jsem se těšil na všechny ten čerstvý vzduch a věci, co se dají dělat venku, o kterých mi máma pořád vyprávěla, když se mě snažila přemluvit k prázdninám na skotském ostrově. Tvrdila, že dům je co by kamenem dohodil od pláže. Představoval jsem si vzdouvající se vlny a teplý zlatavý písek. Děti, které budou nadšené, že za nimi přijede kluk z Londýna a oživí jejich nudný ostrovní život.

No, pravda, dům je blízko pláže. Osamoceně se pne na vrcholku útesu s výhledem na záliv. Ale písek je tu hrubý, plný drobných ostrých kousíčků, které řezou do nohou. A je spíše šedý než zlatavý. Mořský vzduch tu štípe do očí a moře je až příliš klidné. Vypadá, že zadržuje dech a čeká.

Co se týče místních dětí, zájem o nové kamarády nemají. Jen se pošťuchují, a když mě vidí přicházet, tak

odvracejí pohledy. Nebo si mezi sebou šeptají a rukama si u toho zakrývají pusy. Není to takové to šeptání holek ve škole – tohle je jiné. Jako by něco věděly. Něco, co bych měl vědět i já.

Včera jsem ale potkal holku, která mi měla co říct.

Sedí na neudržovaném trávníku za naším plotem, hledí na moře a hází oblázky přes okraj útesu. Osmělil jsem se ji pozdravit. Ona dál hází a kouká. Stojím tam, špičkou tenisky dloubu do trávy a přemýšlím, jestli mě přes skučení větru vůbec slyšela. Jestli to mám zkusit znovu. Přemýšlím, proč je tady a jestli *taky* nepotřebuje společnost.

Mám sucho v puse. Nejspíš jde jen o další nespolečenskou ostrovanku. Možná tady ze sebe dělám úplného hlupáka. Zvedám bílý oblázek, potěžkám ho v dlani a rozhodnu se k ní přidat – rozhovorů s mořskými ptáky už mám dost. Posadím se vedle ní. Musí uběhnout asi deset minut a dvacet oblázků, než promluví.

„Takže to jsi ty? Z domu na útesu?“ mhouří oči, jako by jasně svítilo slunce, které vidí jen ona.

Přikývnu. Deset dní na tomhle ostrově a mám svázaný jazyk stejně jako všichni tady. Dalších pět oblázků ticha.

„Já jsem Meghan. Meg.“ Světlé vlasy se jí zvednou ve větru. Vtáhne si pramínek do úst, nakloní hlavu, podívá se na mě přes ofinu a ukáže na levou stranu pláže pod námi. „To je můj dům – támhle dole.“

„Kde?“ nahlédnu jí přes rameno.

„Ta loděnice.“

„Ty tam bydlíš? Ale ta je celá zabeďněná...“

Znovu se na mě zadívá, v ruce drží oblázek. „Děda říkal, že tam včera očumoval nějaký kluk.“

Vzpomenu si na starého muže, kterého jsem viděl dole na břehu, shrbeného a hubeného jako naplavené dřevo, vlasy měl vybělené a suché jako tráva mezi dunami. Když jsem ho mίjel, zaujaly mě jeho oči, byly klidné a modré jako moře. Světle modré a plné života.

„Já jsem tam neočumoval,“ povídám. „Jen jsem se rozhlížel. Hledal jsem něco zajímavého. A ne že bych něco našel.“

Meg vstává. „Musím jít,“ pronese. Smete si písek a uschlou trávu z riflí. „Nechod' už k našemu domu, jasné?“

„Co máš za problém? Ty i všichni ostatní tady. Je to proti místnímu vyznání být k někomu přátelský, nebo co?“

„Prostě nechod,“ povídá a chytá mě za ruku. „Já vyzvednu tebe, dobře? Vyzvednu tě.“

„Proč si myslíš, že to po tobě chci?“ zamumlám, když odchází.

„Chceš!“ volá, aniž by se ohlédla.

Házím poslední oblázek přes útes a dívám se, jak letí.

Druhá kapitola

Dnes jsem „venku z domu, abych se nadýchal mořského vzduchu“. Zřejmě je to přesně to, co potřebuju. V devět ráno. Zřejmě to ale není to, co potřebuje máma. Teď už jsou to dva týdny, co nevyšla z domu, tedy kromě toho, když „zaskočí do obchodu“. Toho *jediného* obchodu. Ale dneska se jí nechce ani do toho. Alespoň mám daný program na jednu hodinu dne, chodím pro vejčička a fazole. A pak jen ještě dalších deset, než se setmí natolik, abych mohl jít spát. Stmívá se tady brzo, dokonce i v létě.

Obchod je jakási přestavěná kaple s klenutými okny. Jedno z nich je prasklé odshora až dolů a zažloutlé sklo má sem tam přelepené páskou. Za dalším oknem je nacípaná spousta věcí. V podstatě to vypadá jako výloha: konzervy s ovocem, které vypadají, že jsou tam od války, hromada steakových konzerv „Tom Piper“ (steak *v konzervě*?) nebo láhve s olejem z tresčích jater. Na etiketě je muž nápadně podobný Pepkovi námořníkovi – v puse má dýmku, vypouští mohutný oblak kouře a tváří se, že olej z tresčích jater je „zdraví prospěšný“. V jednom rohu je pyramida z krabiček „humánních pastí“ na myši. Celá je pokrytá pavučinami. Buď tu žádné myši nemají, nebo ostrované na „humánní“ přístup nehledí.

Uvnitř obchodu visí na stěnách provazy připomínající svinuté hady, jsou tu obrovské koše s poleny, kbelíky s černočerným uhlím a pytle se zelenými jablky a s bramborami (většina z nich je taky zelená).

Najdu fazole od výrobce, kterého díkybohu poznávám. Z modré misky na pultu si vybírám šest kropeňatých hnědých vajec. Na jednom z nich je přilepené stočené perličko. Strhnu ho, vyfouknu ho do vzduchu a sleduju, jak se snáší ze strany na stranu a pak se ztrácí mezi jablky. Poprvé v životě přemýšlím, jestli se slepice zlobí, když jim někdo bere vejce.

„Nakupujete, mladý muži?“ ozve se odněkud pronikavý hlas. Málem upustím vejce, rozhlédnu se, ale nikoho nevidím.

„Ano, promiňte. Jen tohle, prosím.“ Pokládám nákup na pult a rychle po něm taky peníze. Prodavač je mladší, než bych podle hlasu řekl, a kupodivu má na sobě oblek i s kravatou. Vlasy má černé a lesknou se natolik, že vypadají jako namalované. Má ruce, jaké by moje máma nazvala uměleckými – dlouhé prsty a lesklé nehty.

„Děkuji,“ řekne. Zmizí za pultem a hned se zase objevuje s otlučenou plechovkou, ze které mi vrací drobné. Takže ani nemají pokladnu. Máma mě přivezla do jakéhosi ztraceného světa.

„Nevíte, kde se tu dá chytit dobrý signál?“ ptám se ode dveří. Prodavač vzhledne, v ruce pero, sklopí zrak a pokračuje v psaní. „Nejspíš ne,“ zamumlám.

Když se vrátím, máma už je vzhůru a oblečená. To je skvělé. Snídá spolu se mnou. Což je ještě lepší. „Neměla hlad“ vždy až do večera od té doby, co jsme sem dorazili. A i tak si jídlo postrkovala po talíři, jako by šlo o něco podezřelého. Pokud může, většinu jídla vysype do koše.

„Nádobí zatím nech,“ povídá, „jdu dolů na pláž. Říkala jsem si, že bych mohla vyzkoušet svůj nový foťák. Půjdeš se mnou?“

„Dobře,“ odpovídám a přemýšlím, co tam budu dělat já. „Paráda.“

Když dorazíme na pláž, vítr se ztiší. Zase ten klid. Jako bychom vstoupili do pauzy na filmovém place.

„Ty staré lodě – vidíš je? Támhle?“ Máma ukazuje na okraj duny, poblíž Meginy loděnice. „Všimla jsem si jich, když jsme sem přijeli, jsou pokryté svijonožci. Úžasné barvy. Myslím, že začnu s nimi.“

Přikyvují a usměju se. „Výborně,“ odvětim. „Jak si jen přeješ, mami.“

Možná má pravdu. Možná jí tenhle odpočinek prospěje. Pomůže jí vypořádat se s tátou. S tím, co ji rozesmutnilo, když byl ještě s námi. Možná.

Z jednoho z převrácených trupů lodí se zvedá racek a hlasitě vřeští na protest, že jsme ho vyrušili. Chvilku to vypadá, že letí přímo proti nám, ale pak zakrouží doleva, vzdaluje se a mizí.

Chvíli sedím s mámou, poslouchám zvuky jejího objektivu a cvakání spouště – zvuky, které jsem neslyšel už celé měsíce. Cítím mírnou úlevu. Vypravuji si, jak se sklání nad notebookem, zabraná do svých snímků, a vlasy se jí lesknou ve světle ohně z krbu, zatímco nám s tátou se lepí kousky modelů letadýlek na prsty. Tátovi se

vždycky nějak podařilo, že jsme nakonec letadýlka dali dohromady. I když pokaždé jeden kousek chyběl. A pokaždé mu u mámy nějak prošlo i lepidlo na koberci. Vždycky ji dokázal rozesmát. To je další ze zvuků, který jsem už nějakou dobu neslyšel.

Když už máme hlad, vracíme se zpátky do chaty a dáváme si k obědu sendviče a horkou čokoládu. Máma se mě ptá, jestli mi nebude vadit další výlet na pláž, až dojíme, a já na to, že ne, i když je tam dole nuda. Není to tam o nic moc nudnější než kdekoliv jinde na ostrově. A když máma vstává, aby sklidila ze stolu, je zase o trošku víc sama sebou. Klidně se budu nudit, jen abych to viděl.

Pomáhám a schovávám zbytky pro ptáky. Ne že bych viděl jiné ptáky než racky a ani nevím, jestli zrovna *jim* chci něco nabízet.

Cestou zpátky na pláž se mámy ptám, kdy se za mnou přijede podívat táta. Máma neví. Nemá čas, říká mi. Ale přijede brzo. Stýská se mu po mně.

„Jasně,“ odpovídám a přemýšlím, jestli je to pravda. Radši o tom ani nechci přemýšlet. „Na tomhle pitomém ostrově není signál,“ vykřiknu. „Táta mi ani nemůže zavolat.“ Kopu do drsné trávy pod našima nohama. „Proto jsi mě sem vzala, aby ses mu pomstila?“ Netušil jsem, že tohle řeknu.

„Luku, o tomhle jsme spolu mluvili...“

„Tys o tom mluvila,“ opáčím.

Máma se zastavuje a podívá se na mě. Je zase bledá.

„Promiň,“ říkám a odvracím pohled.

„Taky promiň,“ pronese máma. Pomalu zavrtí hlavou a vzdychne. Jako by ji mrzela spousta věcí.

Trvá celou věčnost, než se dostaneme k lodím. Nohy se mi pořád boří do písku. Zase je tu ten racek, sedí na jednom z převrácených trupů. Upírá na mě své kulaté černé oči, sleduje každý můj pohyb.

Máma hodinu brouzdá pískem sem a tam, neustále zvedá a sklání fotoaparát. Dívá se na moře. Nakonec už nic nefotí, svádí to na světlo, není ho teď dost. Je moc šero.

Vracíme se do chaty a večer už je příliš unavená na to, aby povečeřela. Když si jde lehnout, беру do ruky její foťák a hledám fotky, které ráno pořídila. Nic nenacházím, všechny je vymazala. Moje chyba. Zkazil jsem den.

Třetí kapitola

Další den ráno je máma ještě v jedenáct hodin v posteli. Přinesu jí čaj, pak kávu a toust, ale nemá hlad. A jsme zpátky na začátku. Výborně, Luku.

„Se mnou si nedělej starosti,“ povídá. „Běž ven a užij si to.“ Záludné. Obě její věty.

„Zkusím to,“ odpovídám. Nabídnou jí ten nejlepší falešný úsměv, jaký umím, a doufám, že si všimne, že se neusmívám opravdově a zeptá se mě proč.

Nevšimla si. Jen opětuje můj úsměv, kývne a zachumlá se do peřin. Postávám a čekám, až se zeptá, kam jdu, v kolik budu doma, jestli mám vodu, opalovací krém a svačinu. Ale neptá se.

„Tak se uvidíme později,“ řeknu. Můj hlas zní divně, tak nějak prázdně.

„Ahoj, lásko,“ zamumlá.

„Určitě nechceš, abych zůstal?“ Žádná odpověď. Zavírám dveře. I uvnitř sebe cítím prázdnotu.

Mířím na pláž. Lodě, ze kterých byla máma včera tak nadšená, částečně zmizely pod vrstvou písku a ošklivými černými řasami. Myslím na všechny ty věci, co zmizely u mámy, když táta odešel. Na její radost a lásku. Na to, co z ní dělalo mámu. Mámu, která by mě vyzpovídala,

než by mě dnes nechala odejít. Zkrouť se mi žaludek. Záleží jí na mně ještě vůbec?

Nenávidím ji. A tátu nenávidím ještě víc. Oba mi chybí.

Kopnu do písku. A ještě jednou. V očích mě pálí slzy. Odvracím se od nepoužitelných lodí a běžím opačným směrem, k dunám. Vrhám se k úpatí první z nich, lehám si na záda a zírám na hloupou rádobu letní oblohu. Široké šedé pásy ničeho, neurčité cákance mdlé modré barvy, dva tenoučké mraky. Obloha, která taky neví, co se sebou.

Posadím se a hledám něco, co by mě rozptýlilo. Kolem nohou mi uhání růžový krab, a jak bláznivě poskakuje bokem, tak je překvapivě rychlý. Vynořuje se mi vzpomínka z dětství. Natáhnu k němu ruku, naberu ho a jdu hledat další.

Jsem v klíčovém okamžiku závodu směrem k moři – šest krabů skalních je připraveno na oblázkové startovní čáře –, když se nečekaně objeví ta holka, Meg.

„Neviděl jsi mého dědečka?“

Její hlas mě překvapí. Vydám tichý trapný zvuk, který, jak doufám, neslyší.

„Ne. Jsem tu jen já, pár krabů a jeden ošklivý racek. Na tomhle ostrově je zkrátka pořád nějaká zábava.“

„To jsem dělávala taky,“ pronese Meg a kývne směrem k řádce mých krabů, „když jsem byla malá.“

Vstanu. „Nemám na práci nic lepšího,“ říkám. „Jak to tady můžeš vydržet? Nechápu, proč by někdo chtěl žít v téhle bohem zapomenuté díře.“ Sice jen na okamžik, ale vypadá dotčeně. Pocítím záchvěv viny. Nechtěl jsem být hrubý. Na druhou stranu nemusela přerušit mou hru.

„Tak jak dlouho se *tady* zdržíš?“

Pokrčím rameny. „Škola začíná za šest týdnů, ale kdo ví? *Mně* nikdo nic neřekne.“

Popadnu mikinu a vytřepu z ní písek. Vypadne z ní krab, dopadne hlavou dolů a třepotá drobnýma nožičkama a klepítky.

Meg se sehne, zvedne ho a položí si ho na hřbet ruky. Krab ztuhne.

„Krab pobřežní,“ říká.

„No nekecej.“ Nemám náladu na hodinu přírodopisu. Měl bych se prohánět na hřišti v parku se Samem, Lucou a zbytkem fotbalové party. Nebo se flákat ve svém pokoji a jamovat s Jezem na kytaru, nikde poblíž nás ani závan přírody nebo čerstvého vzduchu.

Meg si odhrne vlasy z očí. Dnes jsou zelené, ne modré.

„Tihle skvrnití jsou nejběžnější. Jsou maskovaní, aby se mohli schovat před predátory,“ povídá. Z jejího tónu je jasné, že jedním z nich jsem já. „Avšak jeden z dvaceti je jasně zelený a někteří z těch opravdu malých jsou žlutí.“

„Wikipedie je úžasná věc,“ opáčím. Zase ten její přimhouřený pohled zpod ofiny.

„Moji rodiče byli mořští biologové,“ řekne. „Proto přišli do téhle ,bohem zapomenuté díry‘.“

„Myslel jsem, že žiješ s dědečkem.“

„To ano. Moji rodiče... oni... už tu nejsou.“

„Jak jako? Prostě odešli a nechali tě *tady*?“ zasměju se a hned toho lituju.

Zdá se, že to Meg neslyšela. Zvedá ruku do úrovně očí a zadívá se na malého kraba, který se jí na ní stále choulí.

„Tihle dokážou shodit nohy, aby unikli útočníkovi,“ řekne, „a stejně přežijí.“ Opatrně kraba spustí do písku, kde začne hrabat a rychle zmizí.

„To se hodí,“ říkám a přetáhnu si mikinu přes hlavu.

„Pavoučí krabi s dlouhýma nohama,“ pokračuje, „na ty si musíš dávat pozor. Když je příliv, je jich tady spousta. Vypadají jako kousíčky mořských řas, takže je lidé snadno přehlédnou. Obzvlášť v mlze...“

„Pavoučí krabi. No jasně. Už se bojím.“

„Tak si je vygoogluj, až se vrátíš domů. Jsou trochu jako velcí černí záchodoví pavouci s dlouhýma nohama. Propletou se mořskými řasami, vytvoří si tak převlek. Záludní malí ďáblíci...“

„Díky, Davide Attenboroughu.“

„Neříkej, že jsem tě nevarovala,“ odvětí Meg. Otočí hlavou, jako by ji něco polekalo. Pak se zničehonic rozběhne a zmizí mezi dunami.

„Jmenuju se Luke,“ pronesu do vzduchu a najednou je mi líto, že odchází, „kdyby tě to zajímalo.“ Poryv větru má slova odvál. Vyplivnu písek z pusy, zvednu velký oblázek a silně jím mrštím do moře.

Vracím se zpátky po pláži a našlapuju do stop, které jsem zanechal na cestě směrem tam. Zase je tu ten podivný klid. Na kůži se mi sráží vlhký vzduch. A když začnu stoupat po hrbolatém schodišti v útesu k naší chatě, kamenné schody jsou kluzké. Kluzké a zrádné.

Dívám se směrem k moři. Zmizelo, jako by ho vymazala šedá mlha. Na písku pod sebou však rozeznávám dvě postavy, jednu tenkou jako rákos: Meg a jejího dědečka. Meg ho táhne za ruku. On ji setřese a klopýtá pár kroků směrem k moři. Meg ho znovu chytá a pevně

objímá. Zvuk, který dědeček vydá, umlčí racky kroužící nad nimi.

Později, když se snažím usnout, se mi jeho pronikavý křik mísí se sny. Probouzím se zpocený. Až do rána jen polehávám, poslouchám sténání větru kolem zdí chaty a přemýšlím, co starého muže tak vyděsilo.

Čtvrtá kapitola

V šest ráno vzdávám snahu usnout a rozhodnu se, že napíšu tátovi mail. Tentokrát totiž funguje internet. Píšu rychle, kdyby náhodou přišla máma. Na základě posledních dnů to však není moc pravděpodobné. Člověk ale nikdy neví.

Ahoj tati,
jak se daří? Chtěl jsem ti zavolat, ale na tomhle ostrově NENÍ signál. Máma říká, že víš, kde jsme, ale jak mě máš kontaktovat, už neřekne. Je to tu jako v temném středověku. Máma nedělá spoustu fotek, jak říkala. Většinu dní ani nevstává z postele. Nechápu, proč tu musíme zůstat. Víím, že máš moc práce, ale můžeš pro nás přijet? Pro mě? Možná bych mohl chvíli zůstat u tebe? Nebo i u babičky by to bylo lepší než tady. Upřímně řečeno, už mi tady z toho začíná hrabat, tati. A stejně brzy začne škola. Uvidíme se.

S láskou, Luke

PS: Jak to vypadá s Boro? Nějací noví hráči?

Čtu si to po sobě a vynechávám část o tom, že máma nevstává, kdyby se mu kvůli tomu nechtělo přijet. Mačkám tlačítko odeslat. Nic se neděje. Typické.

Kopnu do bot a ty letí po podlaze přes celou místnost. Třísknou o dveře ložnice. Skvělé.

Povzdechnu si. Bouchnu do tlačítka odeslat. Tentokrát to funguje. Zázrak.

Máma se o minutu později objeví a mžourá, jako by se probírala ze zimního spánku.

„Je deset minut po šesté, Luku. Jsi v pořádku?“

„Naprosto,“ odpovídám, „nikdy jsem se necítil líp.“

Posadí se na mou postel. Na tváři má růžové stopy po polštáři. Župan má naruby. Chci se na ni zlobit, na tátu, na tenhle ostrov, na všechno. Ale vypadá jako malá holčička, která se právě probudila z noční můry, oči vykulené a ustrašený pohled.

„Jen jsem se šel vyčůrat,“ povídám, „a zakopl jsem o boty, promiň. Běž zpátky do postele, mami.“

„Luku,“ říká, „zlatíčko.“ Odhrne mi vlasy z čela, jako to dělávala, když jsem byl malý. Tentokrát jí neuhýbám. „Vím, že se ti to tady nelíbí, že to není místo, kde bys chtěl být. Ale myslím, že mi to tu pomůže. Opravdu si to myslím. A až se vrátíme...“

„Kdy?“ ptám se, „kdy to bude?“

„No, do školy se vracíš druhý týden v září, takže...“

„Do té doby tu nezůstaneme! V žádném případě. Mami, tohle místo mě ničí. Můžu být u táty. Psal jsem mu.“

„Ozval se ti?“

„Ne, ale půjde to.“

Máma zatahá za nitku na županu, obtočí si ji kolem prstů a nechá ji zase se rozmotat. Její nehty teď vypadají

jako moje, bledé a okousané, špičky nestejnoměrné. Doma měla nehty vždycky dlouhé a nalakované trapně zářivou červenou. Přál bych si, aby si je zase nalakovala.

„Luku, zlatíčko, všechno je teď trochu... nejasné, víš? Pořád nevíme, co by bylo nejlepší...“

„Nejlepší pro koho?“ vykřiknu a postavím se. „Zeptá se vůbec někdo na něco *mě*? Nejsem žádné hloupé malé dítě, které si můžeš vozit, kam se ti zachce.“

Máma už taky stojí. Vidím, že jsem stejně vysoký jako ona. To se stalo kdy? Mám pevně zaťaté pěsti. Znovu si sedám.

„Jennyino miminko,“ pokračuje máma tichým hlasem, „se má narodit příští týden. Teď se nehodí být u táty. Je mi to líto, lásko.“

V tu chvíli mi to dochází, celá ta věc s ostrovem. Máma mezi sebe a tátu s Jenny a jejich novou rodinku umístila celé moře. Tátův obličej je najednou ten poslední, který bych chtěl v dohledné době vidět.

„Jenny stejně příšerně vaří,“ povídám. „Je mi toho jejího mimina líto.“

Máma nám připravuje brzkou snídani. Palačinky a javorový sirup, moje oblíbené. Sním čtyři, abych jí udělal radost, i když nemám hlad.

Zatímco jím, mění se světlo. Šedé stíny kloužou po kuchyni a vysávají její barvy. Dešť bubnuje do oken. Varovné výstřely, které předznamenávají, že přijde něco horšího.

Jdu si nahoru do pokoje pro teplou mikinu a snažím se vymyslet, co proboha budu v tomhle počasí dělat. Otvírám notebook a kontroluju, jestli mi táta neodpověděl. Nic.

Pak ho spatřím. Megin dědeček. Venku na útesu, příliš blízko okraje. Těžko říct s jistotou, ale při pohledu z okna to vypadá, že má na sobě pyžamo.

Ozve se ohlušující hrom. Záblesk bílého světla. Je to ta nejzajímavější věc, která se děje od mého příjezdu na ostrov. Ten stařík tam jen tak stojí. Udeří do něho blesk. Nebo spadne a zláme si vaz.

Popadnu pláštěnku, o které jsem se zařekl, že si ji na sebe nikdy nevezmu, sbíhám dolů a u dveří si nazouvám boty. Když se s vlajícími tkaničkami řítím po cestě ke starci, znovu se zableskne. Pak je tma. A zase blesk.

Vlastně to není blesk.

Stařec dává znamení. V jedné z jeho hubených paží se houpe obrovská lampa. Zavolám na něj a on se otáčí, jeho obličej ve světle lampy vypadá vyhublý až na kost. Chvilí na mě zírá, upustí lampu a s roztaženými rukama se ke mně potácí. Prsty natahuje do vzduchu a sápe se po mně. Má je zkřehlé a ztuhlé jako nějaké větvičky.

Ztuhnu a nevím, co mám dělat.

„Nehýbej se.“

Zase se objeví Meg. Tentokrát ji vidím rád.

„Pojď, dědo,“ říká. „Už můžeme jít domů.“

Stařík se na ni usměje. Ve tváři se mu objeví vrásky a prasklinky. Meg mu položí ruku kolem ramen a snaží se ho vést kupředu. Vtom mě stařec popadne za ruku. Ta jeho je skvrnitá a suchá. Jako svlečená hadí kůže.

„Davide,“ osloví mě. „Davide.“

„David už jde, dědo,“ řekne Meg a odvádí ho pryč.

„Kdo je David?“ ptám se.

Meg se na mě přes rameno ohlédne.

„To jsi ty,“ odpoví. Modře jí plápolají oči.

Pátá kapitola

V loděnici jsem dřív než Meg a její dědeček. Musela ho vzít delší cestou, aby se vyhnuli strmému útesu, kudy jsem šel já. Poté, co jsem se rozhodl, že půjdu. Všechno je lepší než sedět v naší šedivé chatě a čekat na mail, který nejspíš nikdy nedorazí. A docela mě zaujala ta věc s Davidem – kdo to je a proč se kvůli němu ten starý pán tak rozčiloval?

Nevím ale, jestli chci jít dovnitř do jejich domu. Soudě podle toho, jak vypadá zvenku, bude asi pěkně odporný. Obcházejím budovu kolem dokola. Zdi jsou z dřevěných prken. Loupe se z nich ošuntělá bílá barva. Celý dům vypadá, jako by byl zabalený ve starých špinavých obvazech. Ze střechy visí v seschlých pramenech plazivé rostliny. Když po jedné sáhnou, rozpadne se mi v ruce na prach. Všechna okna jsou zakrytá přibítymi deskami. Je to dům bez očí.

Ohlédnu se směrem k pláži. Po Meg a jejím dědečkovi ani stopy, tak se vydávám směrem k dunám a doufám, že najdu nějaké chráněné místo, kde bych mohl počkat. Nebo místo, kde nebudu na očích, když bych si to náhodou celé rozmyslel.

Pak se ozve třepotavý zvuk. Napůl v očekávání, že se objeví nějaký bájný mořský tvor a utrhne mi hlavu, jdu

za zvukem, který je každou vteřinou hlasitější a zběsilejší. Buď jsem opravdu odvážný, nebo se děsně nudím. Nejspíš to druhé.

V cestě mi stojí několik bílých zkroucených stromů, jejichž větve jsou do sebe zaklesnuté jako kosti bojujících dinosaurů. Jak se mezi nimi proplétám, vítr je stále chladnější, ježí se mi chlupy na rukou a studí mě uši.

V dunách *není* žádná příšera. To vím. Ale něco tam *je*.

V proláklíně mezi dvěma písečnými přesypy se pne obrovská hromada zakrytá plachtou. Je převázaná tlustými provazy, připoutaná jako Gulliver. Jeden roh plachty je uvolněný, zvedá se a klesá ve větru. Dostávám se k ní, kloužu po suchém písku a nahlížím dovnitř. Do nosu mě praští hnilobný zápach ryb a plísně. Nejdřív nic moc nevidím, musím zatáhnout za plachtu, aby se dovnitř dostalo víc světla. Přitom se ozve slabý soupavý zvuk. Odněkud nad mou hlavou spadne krab, až nadskočím.

Je to plachetnice. *Byla to plachetnice*. Starý trup je ověšený pavučinami, hustými a šedivými jako vrstvy starých hadrů. Hrany a boky lodi, kam až dohlédnu, pokrývají svijonožci. Studí mě do rukou a jsou ostří na dotek. Zničehonic si vzpomenu na krabičku pokrytou mušlemi, kterou měla moje babička na toaletním stole. Jednou mě přistihla, jak si s ní hraju, a to bylo jedinkrát, kdy na mě křičela. Když jsme po její smrti třídili všechny její věci, podíval jsem se dovnitř. Byl tam prsten a pramen vlasů, o kterých máma říkala, že patřily babiččinu otci. Znechutilo mě to. Ale táta byl dojatý a mluvil o tom, že když někdo zemře, tak ho vlastně ve skutečnosti neztratíš, protože vzpomínky ti zůstanou.

Ironie, vážně. *On* se dokázal ztratit celkem dobře a to je pořád naživu.

Zvednu z písku větvičku a píchnu s ní mezi pavučiny. Trhám je, kam až dosáhnu, jsou nechutně pevné. Pročistím toho dost na to, abych rozeznal stěžeň a lanoví, složené po celé délce lodi jako křídla velkého ptáka, který se sem položil, aby zemřel.

„Hej! Nesahej na to!“ Meg shora volá, nebo spíš křičí. Vyskočím a pouštím plachtu.

Co se to s ní sakra děje? Už mám dost toho, jak mi dává najevo, že se chovám špatně. „Neboj, už jdu pryč,“ volám na ni nahoru a otřu si ruce o bundu. „A už se *nevrátím*.“

Vedle Meg se objevuje obličej starého muže. Kývá na mě a říká něco, co neslyším.

„Ne, no tak, promiň – prostě pojď nahoru, jo? Prosím. Promiň,“ říká Meg. „Vysvětlím ti to...“ Vypadá to, že uklidňuje dědečka a snaží se ho zastavit, aby za mnou nešel dolů.

„Ani nevím, co tu vlastně dělám,“ vykřiknu a škrábu se nahoru po svahu, abych se k nim připojil.

„Dobře, dobře, jen pojď dál, jo? Na dědu je tu moc velká zima a já ho dovnitř nedostanu, pokud nepůjdeš taky. Ne, když je takovýhle.“ Meg lomcuje zámkem na zašlých vchodových dveřích.

Jsem zase nejistý, a tak se podívám na hodinky. „Vlastně bych se měl vrátit. Moje máma je – řekl jsem, že připravím oběd.“

Meg mě ignoruje. Dveře už jsou otevřené a ona se natahuje dovnitř. Ven se valí žluté světlo. Je tu cítit teplota vůně, jako by někdo pekl. Vcházím dovnitř. Nechci, ale udělám to. Zvědavost asi vítězí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Vydří měsíc.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.